

עלון מס' 23 שבט התשע"ה

בס"ו
 "אלתק בס"ו סוריה.."

דבר תורה מיכאל עבו

ט"ו בשבט הקרב ובא הוא יום שמשמעותו עלתה והתרחבה עם הדורות. ביסודו הוא תאריך הלכתי לעניין המצוות התלויות בארץ. בעקבות המקובלים הוא הפך לחגה של ארץ ישראל, ומראשית הציונות התקבלו מנהגי הנטיעות כחלק מהיום הזה.

השנה יישא ט"ו בשבט אופי אחר. אנו בעיצומה של שנת השמיטה. השנה החלקאי אינו עובד את האדמה, אינו חורש ואינו זורע. השנה לא נעסוק בנטיעה ביום הזה, ולא בשום פעולה מעשית להפרכת הארץ. אם כן מהו האופי של ט"ו בשבט בשנת שמיטה?

נראה שבשנה זו עלינו להתחבר לארץ ישראל מצד קדושתה וסגולתה הפנימית. בשאר השנים עלול האדם להפוך את אהבתו לארץ לתלויה בדבר, ביופיה, בעושר הטבעי שבה, בתנובתה הרבה והמשובחת. אך מעבר לכל מעלות אלו ארצנו היא שונה במהות משאר הארצות. רק עליה נאמר "ארץ אשר ה' אלוקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלוקיך בה..". מתוך הבנה זו, הקשר בין עם ישראל לארצו חייב להיות שונה, כדרכי הרב קוק זצ"ל באורות: "ארץ ישראל איננה דבר חיצוני, קניין חיצוני לאומה" אלא היא "קשורה בקשר חיים עם האומה". אנו כבר זוכים לאכול בשנה זו מירקות הקדושים בקדושת שביעית. דיני קדושת שביעית מדגישים את הקשר הסגולי הזה. פירות שביעית מותרים לאכילה ליהודי בלבד, ובנוסף אין להוציא אותם מארץ ישראל. מט"ו בשבט, בנוסף לירקות הקדושים בקדושת שביעית, יחלו בזה אחר זה להופיע גם פירות משנת השמיטה.

השמיטה מכונה בתורה גם "שבת הארץ", וכך מהותה. כמו השבת הבאה לרומם אותנו כדי למשוך את קדושתה לכל ימי המעשה, כך בשנה זו ובט"ו בשבט בפרט, נתחבר לסגולתה המיוחדת וכך נעסוק בשנים הבאות בבניינה והפרכתה המעשית מתוך חיבור לתורה ולקדושה.

"שומר פיו ולשונו, שומר מצרות נפשו"

"כל המספר לשון הרע אמר הקב"ה אין אני והוא יכולין לגור בעולם"
 חז"ל מעבירים לנו כאן מסר: הקב"ה כביכול ממש לא יכול להסתדר עם אדם שמספר לשון הרע. מדוע?
 מדוע עם אדם שמחלל שבת או שלא מניח תפילין הקב"ה כן יכול להסתדר? ודווקא עם מספר לשון הרע אין לקב"ה בכלל עסק?
 אדם שמספר לשון הרע ורכילות פוגע בנקודה הכי מרכזית שיש במציאות והיא הטוב. שהרי "טוב ה לכל ורחמיו על כל מעשיו". ה הוא הטוב המוחלט והוא שואף להטיב לברואיו ולרחם עליהם אף על פי שמעשיהם אינם טובים. לכן-גם על עבירות כמו חילול שבת או אחרות יש מקום לרחמים. אך על אדם שעושה בדיוק ההפך ממגמת הקב"ה ורוצה רק לדבר רע ולהפיץ רע-עליו אין מקום לרחם כי הוא בעצם אינו רוצה את הרחמים ואת הטוב, אלא אך ורק את הרע.

בשל העובדה שרוב עלוני טבת לא הגיעו ליעדם בגלל בעיית מערכת אנו מתנצלים ומפרסמים את ההגיגים פעם נוספת כדי לקיים מה שנאמר "אינו דומה שונה פרקו מאה פעם לשונה פרקו מאה ואחת".

אורות התורה להיות באורות!

מוצאי שבת קודש קיבלנו מכתב שחרור. למה שחרור? שאלתי את הצאצא המציץ שכמעט נבלע בתוך מושב הבטיחות. וכתשובה הניף את ידו הזעירה והראה לי את האזיקון המקיף אותה. ברוך ה' ששחררו אותך. זה באמת לא נעים להיות ככה אזוק. יצאנו מבית החולים מלאי שיר ושבח לריבוננו של עולם על המתנה היקרה והמופלאה ששלח לנו, תינוק אמיתי.

במהלך האשפוז יצא לנו לא פעם לשמוע "אנחות בקבלה". מה? למה נאנחת בקבלה? לא נתנו לך את החדר שרצית? בגלל זה צריך להיאנח? יש צרות גדולות יותר. טוב, אני נאנחת, גם אני לפעמים נאנחת כשאני רואה את הקבלה של הקניות.

ילד ראשון שנולד לנו בבת ים, בת ימי מקורי. רגע, בעצם, הוא נולד בבני ברק אז הוא בני ברקי? לא מתאים לנו אין לנו כזה כובע קטן וחליפה שחורה, ואנחנו אוכלים אוצר הארץ. מה יהיה? באמת, יש לו שיער שחור וגבות שחורות. אולי הוא באמת בני ברקי? כדאי לעקוב אחרי הצבע שלו.

בינתיים, הצבע השולט פה הוא צהוב. ממש צהוב. ולמען הדיוק, צריך ללכת כל יום למרפאה לבדוק כמה הוא צהוב. טוב תהיה שחור למה צהוב?

ברוך ה', עברנו את הצהוב. בשלב הבא הגענו לאדום של הברית (מרוב צרחות), ו... פתאום כחול. תינוק כחול? לא נעים, אפילו מפחיד, אבל התינוק הקטן קיבל פתאום צבע כחול. מה זה אומר? בית חולים, חמצן, רופאים, הצילו! בחדר וברחמים הולך אותנו ה' יתברך מלאי דאגה ליצור הזעיר (שבקושי תפס עשירית מיטה) לבית החולים. התפללנו שיהיה בריא מהר, שיחזור לצבעו המקורי ושיצליח לעשות בקלות את הדבר הבסיסי כל כך: לנשום.

ואז ליד המיטה של בית החולים גילינו את הכוח המופלא והמדעים של קהילת אורות התורה. הרגשנו כאילו אנחנו נישאים על גלי חסד. הרעפתם עלינו דאגה ואהבה אינסופיים.

הנה דוגמית קטנה מההודעות שנשלחו אלינו: "בוקר טוב, איך עבר הלילה? אני בחופש היום אפשר לקפוץ אליך? חיבוק אוהב." "נשמח מאוד לארח את הילדים היום עד הערב" "מה שלומכם?? מתי הכי נוח שאביא לכם את האוכל?" "אני רוצה לבקר אותך היום, להביא לך ארוחת בוקר ולשחרר אותך לנוח וכדו" "האם יש משהו שאני יכולה לעזור לך? לבוא להחליף אותך?" "אל תתביישי. אם את צריכה עזרה עם הילדים אני לרשותך" "מה שלומכם?" "איך אלישע ברוך מרגיש היום?"

בהתחלה הייתי בהלם. אחר כך הבנתי שזה אמיתי. וכשזה הגיע - לא ידעתי עד כמה חסד יכול להיות גדול. חברה אחת לוקחת את הילדים, חברה אחרת מביאה ארוחת צהריים. שכנה צדיקה נכנסת לשטוף כלים ולסדר את הבית. שתי חברות באות לבית חולים לשמור על התינוק ולקחת אותי הביתה לפגוש את הילדים. חברה מביאה ארוחת ערב, השנייה ארוחת בוקר, שכנה מסרקת את הילדים ועוד חברה מביאה פינוקים ומלמדת לעסות את התינוק. חבר מביא את בעלי לבית חולים ועוד חבר מחזיר אותו הביתה. וזה לא הכול. הוסיפו את התפילות ואת הטלפונים, ו... אתם מבינים את זה? לא ייאמן!

בבית החולים הספקתי להתיידד עם אמא ששמרה על בתה. היא עקבה אחרי ההתגייסות המדהימה ולא הפסיקה להתפעל: "רק אצלכם, הדתיים, יש דבר כזה. לא שמעתי בחיים על ארוחות לחברות ועל שמירה בבית חולים". כמה קידוש ה' זכיתם לעשות השבוע!

טעמו וראו כי טוב חן צרפתי

בעיתון 'אתנחתא' של שבת פרשת ויגש כתב ידידיה מאיר 'מסקנות על ילדי ישראל'. בין הדברים (המעניינים כתימדי) כתב כך: "הם יותר איטיים מאיתנו. בעצם, זו אולי התכונה המרכזית שמבדילה בין ילדים למבוגרים. הרי גם הם יודעים, ברוך השם, לגרוב גרביים, לנעול נעליים, ללבוש מעיל ולצאת מדלת הבית. זה רק לוקח להם הרבה יותר זמן..... הרי מה שבעינינו נתפס כמטלה טכנית בלבד בדרך לאנשהו, נתפס אצלם לא כאמצעי אלא כתכלית....." נכון מאוד!! אמרתי לעצמי.

רוצות דוגמה? בבקשה.

ביום ראשון בבוקר לקחתי את בני לגן. מבחינתי הדרך לגן היא רק אמצעי להגיע לגן, ורצוי מאוד לפני שינעלו את השערים ואני אאלץ לעמוד בחוץ ברוח הקרה. מבחינת הבן שלי הדרך לגן היא מטרה בפני עצמה. יש כל כך הרבה מה לראות ולחוות בה. איך אפשר להזדרז ולפספס את כל הדברים המעניינים הללו? הציפורים שוב התקבצו להן לאכול שירי חלה משבת ואפשר לרוץ ולהפחיד אותן ולראות אותן עפות בלהקה גדולה ומבוהלת. המדרכות רטובות מהגשם שירד בבוקר וזו סיבה מצוינת לפתוח את המטרייה. ואחר כך לסגור אותה. ולפתוח. ולסגור ולהילחם בעזרתה כמו חרב בענף שנקרה בדרכנו. חילוון גדול שמטפס על הקיר הוא נושא למחקר וכך גם העלים השונים שהעיפה הרוח אל המדרכה.

הלוואי והייתה בנו אותה יכולת להנות מכל דבר ודבר שברא הקב"ה בעולמו, כמו הילדים הקטנים הללו שליבם ועיניהם פתוחים ורגישים לכל דבר קטן שמזדמן לידם.

אסיים, כמו ידידיה מאיר בטור שכתב, בתפילה מתוך שיר שחיבר היוצר והמחנך חנן בן ארי: "ריבונו של עולם, בורא מאורות ואדם, עזור לנו להבין עד כמה גדולים ומאירים הנרות שנתת לנו. ותן בנו הכוח לאהוב אותם ללא תנאי, ולהיטיב עמם ואותם, שיוכלו לעמוד איתן מול רוחות עזות הנושבות בחוץ, שידעו הם עצמם שכל אחד ואחד מהם יכול להאיר עולם".

בחוץ סופה וסער ובבית פנימה חמים ונעים. כוס תה עם חתיכת עוגה, הפינוק המושלם לימים קרים.

עוגיות מנדלברויט / יפעת הלל

(עיתון 'פנימה')

- 2 כוסות קמח
- 3 ביצים
- 3/4 כוס שמן
- 1 כוס סוכר

- 1 אבקת אפייה
- 1 כפית תמצית וניל
- 1 כוס שוקולד צ'יפס

אופן ההכנה

מערבבים בקערה ביצים + סוכר + וניל. מוסיפים שמן וממשיכים לערבב. מוסיפים קמח + אבקת אפייה ומערבבים עד לקבלת תערובת אחידה. מפזרים את השוקולד צ'יפס ומערבבים מעט. יוצקים את התערובת לתבנית ח"פ בינונית ואופים בחום של 180 מעלות במשך כ- 15 דקות.

מוציאים את התבנית מן התנור, חותכים את העוגה לריבועים ומחזירים לתנור לאפייה נוספת עוד כעשר דקות.

העוגה הזו היא להיט אצלנו ולכן אני עושה אותה פשוטה אפילו יותר. אני מערבבת את כל החומרים יחד, מוסיפה את השוקולד ולתנור.

אצלנו פחות אוהבים שוקולד צ'יפס ולכן אני חותכת טבלת שוקולד. כל קוביית שוקולד אני חותכת ל 6 חתיכות קטנות (זה מוסיף עוד 5 דקות להכנת העוגה, אבל שווה את התוצאה). מנדלברויט - עוגיות שקדים. במקור יש בעוגיות שקדים ולא שוקולד. אפשר לנסות גם את זה ולשים אגוזים או שקדים קצוצים במקום השוקולד + 1/2 כפית של תמצית בטעם שקדים.

עוגת שמרים / גילה זיו

- 1 ק"ג קמח
- 2 כפות שמרים יבשים (או 1 שמרית)
- 1/2 כפית מלח
- 1 כוס סוכר
- 1 כוס שמן
- 1 ביצה

2 כוסות מים פושרים

למילוי: 1/2 2 כוסות סוכר + 5 כפות קקאו

אופן ההכנה

מערבבים את המלח בתוך הקמח ואחר כך מוסיפים את יתר החומרים ולשים לבצק אחיד. מתפיחים בקערה מכוסה עד להכפלת הנפח לפחות.

מחלקים את העיסה ל 5 או 6 חלקים ועורכים אותם על שולחן משומן לצורה של מלבן.

מערבבים את חומרי המילוי בקערה ומפזרים על העלים המרודדים. מגלגלים את העלים ומהדקים את הקצוות כדי שהמילוי לא יברח.

מסדרים את העוגות בתבנית אפייה ומרווחים בין עוגה לעוגה ומתפיחים שוב. אופים בחום של 180 מעלות במשך כחצי שעה.

ניתן למרוח ביצה טרופה על העוגות לפני ההתפחה השנייה.

בתאבון!

ושיהיה לבריאות! חגלה כהן

בעקבות החורף נחשפתי (שוב...) לבעיות כמו שיעולים, ליחה וקוצר נשימה בסביבתי הקרובה, לכן גם הפעם נטה ליבי לתת עצה הקשורה במערכת הנשימה, הפעם בדרך הרחה.

בין השמנים האתריים השונים ישנם גם שמן האקליפטוס ושמן הרבנסרה, שניהם מאותה המשפחה, הרבנסרה מתאים לילדים מתחת לגיל 3 והאקליפטוס למבוגרים.

שמנים אלו עובדים על מערכת הנשימה ע"י הרחתם כשהם מדוללים עם שמן בסיס כמו שמן שקדים. עוזרים לטיפול באסטמה ולכיווץ. בנוסף, ישנה השפעה טובה על העור במריחה - לחיטוי דלקות ומביא לרגיעה. ריח האקליפטוס גם דוחה יתושים. **חשוב לדעת שהשמן יכול לגרום לגירוי בעור**

טוב להרחה ישירות מהבקבוקון, או בעזרת מבער. ניתן גם לטפטף על הכרית עמ"נ להריח בזמן שינה, ניתן לבצע אמבט אדים חמים או לנשום אדים חמים מכלי (זהירות מכוויות!)

ואם הסתבתם...תמיד ניתן לשוב לקינמון מהגליון הקודם....

שיהיה לכולנו חורף נעים ובריא!!

קורות באורות

מזל טוב למשפחת קצב
יצחק ופולה להולדת הבן

מזל טוב למשפחת מטרי
נתנאל וטל להולדת הבן

ביום שני,
י"ג בשבט נכין את עצמינו לחג
שכולו ארץ ישראל עם שירי ארצנו
בתיבול סיפורה של המחנכת
היקרה מלכה שמש על עלייתה
מאיראן. הערב יתקיים אי"ה בבית
משפחת וודקה, אנה פראנק 16
בשעה 20:15.
כולן מוזמנות!

בקרוב! שבוע המקדש
בקהילתינו! אשה שנושא
זה קרוב לליבה ורוצה לסייע
מוזמנת ליצור עימי קשר

אנו מקווים כי בקרוב ממש
נפתח את הספרייה והמשחקה,
אנשים המעוניינים לתרום
ספרים/ משחקים/ כסף/ ריהוט
או כל דבר אחר מוזמנים ליצור
עמי קשר:
0549098201

תודה ויישר כוח גדול מאד
לכל מי שסייע ומסייע
בעדנו להקים את הספרייה.
יברך ד' את כולכם!
(קצרה היריעה)

יישר כוח גדול לשני שיראזי
ולחגלה כהן שלקחו על
עצמן את הדאגה ליולדות.
ראו ברכה בעמלכן

למשפחת בלומרט אתכם באבלכם על פטירת האם - הסבתא,
מן השמים תנוחמו

בברכת ט'ו בשבט שמח!

